

[H. C. Hansen.]

dets opretholdelse, er årsagen, at vi ikke anser det for muligt at lade kunstfondet administrere midlerne uden derigennem at foretage en ensretning af kunsten.

Fremskridtspartiet har den opfattelse, at kunstfondet meget let risikerer at blive kvalitetskriterium i den forstand, at det støtter dagens kunst, men ikke morgendagens. Derved kan det blive vanskeligt for den unge, nye kunstner, der går sine egne veje, at få solgt sine værker til lønnende priser, fordi de mangler fondets blå stempel. Kunstfondet bliver dermed konserverende i stedet for inspirerende, og bevillingen vil dermed skade mere, end den gavner.

En del af de økonomiske midler bliver efter vor mening fordelt af kliker, hvorfor kunstnere, der står udenfor, ingen mulighed har for at komme i betragtning. Vi anser også selve systemet med ansøgninger som uheldigt. Hvilken ansøgning skal kunstfondet imødekomme? Hvilke ansøgninger skal det afslå? Hvem tør sige, at den ene kunstner er bedre end den anden? Vil det ikke ofte være således, at hin enkelte, der betræder nye veje, veje, som ikke er godkendt eller forstået af klikken, vil blive afvist? Vil det ikke ofte være således, at den ansøger, der har den rette politiske opfattelse, vil blive belønnet? Er det ikke således, at Statens Kunstfond i stor udstrækning er faldet i hænderne på folk, som kalder sig kunstkere og kunstnere, men som i virkeligheden benytter kunstfondet til politiske formål, kliker, for hvem kultur er lig med klassekamp, kliker, der har så yderliggående politiske meninger, at de end ikke er repræsenteret af noget parti her i tinget?

Hvad enten staten finansierer et kunstfond eller en filmfond, vil resultatet blive det samme, nemlig at censur udøves. Ministeren har tidligere udtalt i forbindelse med filmfonden, at han ikke vil være smagsdommer. I stedet skydes udvælgelsen over på andre, som kan censurere efter ønske, for enhver udvælgelse er censur. Det er kun et spørgsmål om, hvem der udfører den.

Vi står netop på fredag over for at skulle tage stilling til et forslag om indførelse af ministercensur, ganske vist for filmfonden foranlediget af Thorsen-affæren. Al censur er fremskridtspartiet imod. Når vi imidlertid er indstillet på at følge et lovforslag herom, er det ud

fra et ønske om at erkende virkeligheden, nemlig at al statsdrift i sidste ende medfører censur, ensretning og tvang. Derfor er kunstfondet os inderligt imod.

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen):

Jeg synes, det var en meget interessant problemstilling, fru Birte Weiss rejste i sit indlæg, nemlig om det, vi gjorde, var at yde kunststøtte eller at foretage en kunstinvestering. Her vil jeg da gerne have lov at citere:

»Den ny lov vedkender sig i bogstav og ånd samfundets helt afgørende interesse i den kunstneriske produktion, således at denne produktion er investeringer værd. Investeringer, der ikke i første række, men dog også, kommer tilbage til samfundet igen i form af konstanter, men først og fremmest investeringer i en rigere kunstnerisk produktion, som så vil komme publikum til gode i vore teatre, læserne hjemme i deres stole, de unge på højskoler, seminarier, universiteter.«

Således betegnede forfatteren Erik Aalbæk Jensen loven om Statens Kunstfond, da den blev vedtaget i 1964. Jeg synes, det var en rigtig definition af, hvad det drejer sig om, og jeg mener også, at når der måske ikke er, skal vi sige revolutionerende tanker i denne redegørelse, er det, fordi definitionen stort set er rigtig; det, der er tale om, er en tilpasning, det er justeringer, som skal foretages for at tilpasse Statens Kunstfond til den tid, vi er nået frem til, og den udvikling, vi har været igennem.

Så skal jeg til hr. Poulsgaards indlæg kun gøre nogle få bemærkninger. Jeg har da konstateret, at der ved siden af fremskridtspartiet her i Folketinget kun er ét parti mere, der er helt imod støtten til Statens Kunstfond. Jeg skal ikke punkt for punkt imødegå hr. Poulsgaards tanker, også fordi indlægget handlede meget lidt om redegørelsen, mens utallige andre ting blev draget ind, bl. a. spørgsmålet om børnekultur.

Nu synes jeg, det må være på tide at sige ganske enkelt, hvad det er, det drejer sig om, når hr. Poulsgaard stadig væk forvanser, hvad der er tale om. Der er nedsat et arbejdsudvalg, under kulturministeriet, der behandler spørgsmålet om børnekultur bl. a. ved at fremkomme med en serie debat- og informationshæfter, og det er det, der er bevilget penge til. Man hører ustandselig om dette med den poli-